

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VQS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Nº 208 - Barcelona, octubre del 1959

Preu: 1 pta.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT (Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 19, 25 i 26 metres des de les 5 mitja de la tarda a les 12 de la nit.

Per les mateixes ones de 19, 25 i 26 metres emet també tots els dies de 7 a 7 i mitja del matí.

Els dilluns, transmet en català.
CATALANS: ESCOLTEU-LA!

RESOLUCIO POLITICA DEL COMITE CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

El Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya ha celebrat els dies 8 i 9 d'agost la seva tercera reunió plenària. En aquesta reunió ha examinat la situació política, les activitats del Partit i les perspectives obertes per la vaga nacional pacífica de 24 hores, a base d'un informe general del Comitè Executiu presentat pel Secretari General, camarada Josep Moix. El Comitè Central ha aprovat l'informe i ha adoptat per unanimitat la següent Resolució política:

1 El període transcorregut des de l'última reunió plenària del Comitè Central, el gener del 1958, es caracteritza per un poderós ascens del moviment de masses i per l'acreciment de la influència i el prestigi del Partit.

Durant aquest període s'han produït lluites de gran repercussió política com les vagues de marc del 1958 dels miners d'Astúries i dels obrers de Guipúscoa i Barcelona. El 5 de maig del 1958 es va realitzar la Jornada de Reconciliació Nacional, que fou una gran manifestació de les masses treballadores i populars de tot Espanya, de llur voluntat de passar a grans accions per posar fi a la dictadura i obrir pas a un règim de llibertat.

La política de reconciliació nacional preconitzada pels comunistes ha passat a ser patrimoni del poble i ha contribuït a atancar les distintes forces de l'oposició antifranquista en la lluita per l'objectiu comú.

El descrèdit i la descomposició de la dictadura, culpable del desastre econòmic, l'agudització de les seves contradiccions internes i la corrupció per ella engendrada, han arribat a un grau extrem.

El Govern del general Franco, ajudat pels imperialistes estrangers, cerca sortir d'aquesta situació catastròfica per mitjà de l'anomenat pla d'estabilització. Aquest pla, però, no pot resoldre els problemes que el país té plantejats, ans al contrari,

ve a aguditzar-los tots. Els interessos d'Espanya exigeixen la substitució de la dictadura.

Davant l'ascens del moviment de masses i la descomposició del règim, els elements de l'oligarquia, que han perdut llur confiança de poder mantenir més temps la dictadura franquista, busquen una sortida reaccionària amb la que, mitjançant la restauració monàrquica o una altra fórmula qualsevol de tipus neofeixista, poguessin conservar llurs privilegis i seguir imposant llur dominació al poble de tot Espanya.

Enfront d'aquesta sortida reaccionària n'hi ha una altra, la sortida que propugnem el Partit Comunista d'Espanya i el P.S.U. de Catalunya junt amb altres forces d'oposició. Es la sortida democràtica.

Aquesta és l'única sortida que respon als interessos dels treballadors i del poble de tot Espanya. És l'única sortida que pot assegurar llibertat política i benestar social a tots els espanyols i obrir pas vers la solució dels arans problemes econòmics i polítics del país, comorés el del reconeixement de la personalitat nacional de Catalunya i del seu dret a la lliure auto-determinació.

Una condició indispensable per assolir aquesta sortida és la lluita unida de les forces antifranquistes per tal d'obligar el general Franco a abandonar el poder.

La vaga nacional pacífica de 24 hores, a l'entorn de la qual s'ha aconseguit una ampla coincidència i unitat d'acció de la majoria de les forces polítiques del país, mostra a tots els espanyols el veritable camí a seguir, pel qual és possible d'acabar amb la dictadura i assegurar la transició pacífica a un règim de llibertat.

2 La política econòmica practicada per la dictadura franquista en benefici del capital monopolista ha portat l'economia nacional a una situació de fallida total.

La crisi de super-producció ha provocat l'atur parcial i ha començat a aparèixer l'atur total. Al mateix temps, mentre els salaris i sous segueixen bloquejats des de novembre del 1956, el cost de la vida ha augmentat en el mateix període en més d'un 40 per cent.

La pagesia ha de vendre els productes a preus no remuneradors mentre pugen cada any les contribucions i impostos i els preus dels productes industrials. L'arruïnamment dels pagesos pobres i mitjans provoca l'èxode dels treballadors del camp cap a les ciutats.

La burgesia no monopolista també paga el seu tribut al gran capital. Els seus negocis s'han reduït i han disminuït els seus beneficis ensem que augmenten les càrregues tributàries. Les suspensions de pagaments i les fallides estan a l'ordre del dia.

L'anomenat pla d'estabilització és en essència un mitjà per a incrementar els alts beneficis de l'oligarquia monopolista a base d'extremar les privacions i dificultats de les masses treballadores, dels mestres i de la petita i mitjana burgesia industrial, agrària i comercial, a base també d'una major sotmissió de l'economia espanyola a l'imperialisme estranger, en primer lloc, l'imperialisme nord-americà.

L'aplicació de les primeres mesures d'aquest pla ha provocat immediatament conseqüències desastroses per a les masses treballadores i per a les capes mitjanes de la població. Tot seguit s'han pujat els preus dels combustibles líquids, del tabac, de les comunicacions telefòniques, del transport ferroviari i per carretera. Darrera d'aquestes pugues vindrà inevitablement una puja general de tots els preus.

Les il·lusions que l'ingrés d'Espanya a l'O.E.C.E. ha pogut crear en alguns sectors econòmics de Catalunya no trigaran gaire a traduir-se en un amarg desengany. Incorporar el nostre país, d'economia poc desenrotllada, a organismes de l'Europa Occidental en els quals dominen els grans trustos i càrtels és condemnar la nostra indústria a l'arruïnamment. Les mesures dites d'alliberament del comerç, malgrat

la protecció duanera, significaran la penetració creixent de la producció estrangera en detriment de la producció nacional en el propi mercat interior. I la inversió pràcticament lliure del capital estranger significarà, ensems que un més gran sotmetiment de l'economia, una més gran dependència política del país en mans de l'imperialisme nord-americà.

Les greus conseqüències d'una tal política conduiran inevitablement a una més gran oposició de totes les capes de la població contra la camarilla governant. La contradicció que avui apareix en primer pla en la societat espanyola, que enfronta el poble amb l'oligarquia financera monopolista s'aguditzarà encara més. I tot el poble — obrers i pagesos fins a la burgesia no monopolista —, unint la seva força, imposarà l'únic remei possible a la catàstrofe: la liquidació de la dictadura i l'obertura vers un règim democràtic.

De l'acció del nostre partit i de les altres forces antifranquistes dependrà en gran part que el contra-atac popular es produeixi més o menys ràpidament i que es puguin escurçar les sofrències del nostre poble.

3 L'ingrés d'Espanya a l'O.E.C.E. i els projectes d'incorporar Espanya a l'O.T.A.N. formen part d'una mateixa orientació política: l'orientació ianqui-franquista que tendeix a fer d'Espanya una de les principals bases militars nord-americanes d'Europa.

Els perills que això representa per a la subsistència física d'Espanya no poden passar desapercebuts del nostre poble. Els avions nord-americans de bombardeigs atòmics, que volen diàriament sobre Espanya, poden provocar per simple accident milers víctimes. Si la guerra atòmica arriba a esclatar, el nostre país es trobaria en la zona de represàlies i es veuria condemnat a la destrucció.

Una tal política és contrària als interessos nacionals i respon únicament a l'estratègia imperialista de guerra freda i de preparació d'una tercera guerra mundial.

El general Franco és un sostenidor decidit de la política imperialista de guerra freda i de divisió del món en dos blocs militars oposats, perquè ha estat precisament aquesta política un dels factors que més han ajudat el seu règim a subsistir. Però l'interès d'Espanya es troba, precisament, en una política totalment oposada; és a dir, en l'entesa internacional, en la coexistència pacífica, en la realització d'una política de neutralitat, de relacions amistoses i d'intercanvis comercials amb tots els països, de l'est i de l'oest, sense excepció.

Les diverses conferències internacionals que s'han celebrat darrerament, els contactes entre personalitat de la Unió Soviètica, els Estats Units i altres països i, ara, els anunciats viatges del camarada Jruxtxov, Cap del Govern soviètic, als Estats Units i del President Eisenhower a la U.R.S.S., reflecteixen la lluita per la pau dels pobles de tot el món i obren una gran esperança d'avançar vers la disminució de la tensió internacional, vers la coexistència pacífica i la consolidació de la pau.

L'orientació positiva de la situació internacional crea condicions favorables al desenrotllament de la lluita per la demo-

cràcia al nostre país, la qual és en l'actualitat la contribució més important dels pobles d'Espanya a la lluita general en defensa de la pau mundial.

4 A Catalunya, en els darrers temps, s'han fet progressos importants en el camí de la unitat d'acció de les forces polítiques antifranquistes.

La coincidència de quasi tots els partits i organitzacions antifranquistes entorn de la vaga nacional ha fet possible realitzar una campanya política sense precedents sota el franquisme, ha permès apretar els contactes bilaterals i reforçar la confiança entre uns i altres. Però al mateix temps, l'experiència de la vaga nacional ha demostrat que aquests contactes bilaterals són insuficients per a respondre a la necessitat del moviment de masses i per assegurar l'acció coordinada amb tota l'eficiència necessària.

El Comitè Central del P.S.U. de Catalunya, partint d'aquesta experiència, proposa novament la creació d'un Comitè de Coordinació de totes les forces de l'oposició catalana, adreçant una carta oberta a tots els partits i grups que hem coincidit a favor de la vaga nacional: Moviment Socialista de Catalunya, Comitè Regional de la C.N.T., Partit Demòcrata-Cristià, Front d'Alliberament Popular, Esquerra Republicana de Catalunya, Comitè de Coordinació Universitari, Moviment Obrer Catòlico-Social, Nova República i Front Nacional de Catalunya.

El Comitè Central del P.S.U. entén com una necessitat de la lluita antifranquista la creació d'un Comitè de Coordinació, en el qual puguin participar en igualtat de condicions tots els partits i grups polítics catalans que es plantegen la lluita per l'enderrocament pacífic de la dictadura i per garantir al poble una sortida democràtica.

Els dirigents de certs grups polítics catalans, tot i reconèixer la necessitat i els avantatges de la unitat, s'orienten a crear un Comitè de Coordinació sense el P.S.U.

Pretendre constituir un Comitè de Coordinació i vetar-hi la presència del P.S.U. és estar molt allunyat de la vida política del nostre poble. Seria fer més cas de pressions reaccionàries i estrangeres que de la voluntat de les masses populars de Catalunya.

El poble català veu en els comunistes els capdavanters abnegats de la lluita contra la dictadura i la garantia d'una solució autènticament democràtica. Els intents anteriors de crear organismes sense participació del P.S.U. han acabat tots en el fracàs. Actualment no és possible crear cap organisme seriós i responsable al marge de la classe obrera.

La classe obrera és en la nostra època la classe més avançada de la societat i les tasques que avui es plantegen a Catalunya, a tot Espanya, no es poden resoldre sense la participació de la classe d'avantguarda representada pel seu partit marxista-leninista.

La creació d'un Comitè de Coordinació com proposa el P.S.U. promouria un gran entusiasme en les masses i impulsaria les lluites i protestes de la classe obrera, dels pagesos, dels intel·lectuals i estudiants, dels empleats i funcionaris, de la menestralia, de la petita i mitjana burgesia. El Comitè de Coordinació facilitaria la

realització de la unitat a la base que, com ha demostrat l'experiència del 18 de juny, és una condició indispensable per a l'èxit de les grans accions de masses.

Els antifranquistes, tammateix, han de fer tots els esforços necessaris per forjar la unitat a la base sense necessitat d'esperar que es creï el Comitè de Coordinació. La constitució de comitès i altres organismes d'unitat en les empreses, barris i poble és una necessitat de la lluita de les masses per llurs reivindicacions. La unitat a la base exercirà ensems una pressió favorable a la realització de la unitat per dalt, és a dir, entre les direccions nacionals de les distintes forces antifranquistes. La unitat a la base serà l'arma més eficaç per a preparar les condicions de pròximes grans accions, de la vaga nacional.

★

Recentment, el Partit Comunista d'Espanya ha proposat la celebració d'una conferència de « taula rodona » entre els representants dels partits i organitzacions que han recolzat la vaga, de l'interior i de l'emigració. Aquesta conferència tindria per objectiu l'estudiar com continuar la tasca iniciada, les mesures per a impulsar i desenrotllar la lluita i les possibilitats d'ampliar-la amb la participació d'altres forces que aquesta vegada n'han estat absents.

La conferència de « taula rodona » podria ser un primer pas per a l'elaboració d'una alternativa concreta a la dictadura, podria servir per a començar a crear els òrgans d'unitat i de govern que donguin al poble la seguretat que el règim pot ser substituït sense que es produeixin els desordres i violències amb què els franquistes especulen.

Les forces polítiques catalanes haurien de recolzar aquesta iniciativa i contribuir eficaçment amb llur presència a què obtingui els millors resultats. Els problemes actuals de Catalunya no es poden resoldre si no és en el marc de tot Espanya. Per això l'interès del poble català exigeix que les forces polítiques catalanes contribuïm a assolir la gran coalició nacional de l'oposició franquista de tot Espanya.

El Partit Comunista d'Espanya entén que en el programa d'aquesta coalició caldria incloure els cinc punts següents, punts que el P.S.U. aprova i recolza plenament.

1. — Desenrotllament de la lluita unida contra la dictadura, fins aconseguir-ne l'enderrocament per mitjans pacífics.
2. — Restabliment de totes les llibertats democràtiques, sense discriminació de cap mena.
3. — Amnistia general per als presos i exiliats polítics, extensiva a totes les responsabilitats derivades de la guerra civil, en els dos camps contendents.
4. — Millorament de les condicions de vida dels obrers, pagesos, empleats i funcionaris, i de les masses populars en general.
5. — Eleccions constituents, amb plenes garanties democràtiques per a que el poble espanyol pugui escollir lliurement el règim de la seva preferència.

mouria l'entusiasme fecund de les masses i donaria una impulsió decisiva a la lluita antifranquista del poble català. Al mateix temps seria un exemple i un estímul per a l'entesa i la unitat d'acció de les forces polítiques de tot Espanya.

Les conseqüències catastròfiques del « pla d'estabilització », que ja han començat a fer-se sentir amb les recents pugues de preus i que seran seguides inevitablement d'una puja general de tots els preus, empenyeran les masses treballadores i populars vers noves protestes i accions. Les masses veuran encara més clarament quan justa era la crida a la vaga nacional i, amb l'ascens del descontent general i de les diverses accions parcials, la idea sembrada, es pot materialitzar en qualsevol moment en la vaga nacional. És evident que els comunistes lluitarem fosos amb les masses per què sigui així. La creació del Comitè de Coordinació hi contribuiria granment pel bé general del nostre poble.

La lluita contra la dictadura i pel triomf de la democràcia exigeix la unitat d'acció, no solament de les forces polítiques catalanes, sinó de tot Espanya. Els problemes de Catalunya no es poden resoldre més que en el marc general de la lluita per la democràcia de tots els pobles d'Espanya.

Per això, l'interès del poble català exigeix que les forces polítiques catalanes

contribueixin a assolir la gran coalició de forces antifranquistes de tot Espanya.

Recentment, el Partit Comunista d'Espanya ha proposat la celebració — sense compromisos previs, sense publicitat i amb garanties de seguretat — d'una **taula rodona** entre els representants dels partits i organitzacions de l'interior i de l'emigració que han recolzat la vaga, amb el fi d'estudiar com continuar la tasca començada i les mesures per a desenrotllar la lluita, així com les possibilitats d'ampliar-la amb la participació d'altres forces, compresos possibles representants de l'exèrcit.

Aquesta **taula rodona** podria ser el primer pas per a l'elaboració d'una alternativa concreta a la dictadura. Podria servir per a començar a crear els òrgans d'unitat i de govern que donquin al poble la seguretat que el règim pot ser substituït pacíficament sense que es produeixin les violències i els desordres amb què el franquistes especulen.

Les forces polítiques catalanes haurien de recolzar l'esmentada proposta i contribuir eficaçment al seu èxit.

La unitat de les forces antifranquistes de Catalunya i de tot Espanya és un objectiu fortament anhelat pel nostre poble.

La unitat d'acció — donant un nou impuls al moviment de masses — acceleraria l'ensulsiada de la dictadura i obriria el camí el restabliment pacífic de la democràcia a Espanya.

Cal que les forces polítiques de l'oposició estiguin a l'altura de les exigències del moment present.

Es amb aquest esperit que les adrecem aquesta carta oberta i que esperem de totes elles una resposta positiva.

El Comitè Central del

Partit Socialista Unificat de Catalunya
Agost del 1959

SALUTACIO ALS PRESOS

El III Ple del Comitè Central del P.S.U. de Catalunya saluda els militants comunistes i els altres antifranquistes detinguts i condemnats amb motiu de llurs activitats en la lluita per les reivindicacions dels treballadors, per la pau i la llibertat.

Saluda el camarada Miquel Nuñez, membre del Comitè Executiu del P.S.U. i tots els que, des del segon Ple del Comitè Central, han sofert la repressió franquista per haver defensat els interessos de la classe obrera i del poble.

El III Ple del Comitè Central del P.S.U. envia la seva salutació fraternal als obrers, als treballadors de la ciutat i del camp, als estudiants i intel·lectuals, a tots els que han estat detinguts durant la campanya de preparació de la vaga nacional i per la seva realització. Com símbol de tots, saluda particularment el camarada Simon Sanchez Montero (Vicente Saenz), membre del Buró Polític del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya.

Donant un gran exemple de la conducta que han de tenir els dirigents i militants comunistes, el camarada Simon Sanchez Montero es feu responsable en nom del Comitè Central de la política i les activitats del Partit Comunista i de la crida a la vaga nacional. Malgrat les tortures policiaques, es va negar a fer cap declaració que no fos escrita per la seva pròpia mà i a donar cap nom ni adreça de ningú, fidel al seu honor de comunista i en compliment dels Estatuts del Partit.

El III Ple del Comitè Central del P.S.U. de Catalunya saluda el puixant moviment de solidaritat que es desenrotlla en el nostre poble a favor dels presos i de llurs familiars, i crida totes les persones i organitzacions democràtiques, en particular els militants del Partit, a actuar encara més decididament i enèrgica per arrèncar a les jurisdiccions especials i tribunals militars el camarada Sanchez Montero i tots els detinguts amb motiu de la vaga nacional pacífica, de Catalunya i d'arreu d'Espanya.

Invitem el poble català a reforçar la seva simpatia envers els presos i llurs famílies, a envoltar-los amb la prova constant de la seva solidaritat moral i material.

Recentment, les més prestigioses figures de la intel·lectualitat espanyola han signat un document demanant l'amnistia per a tots els presos i exilats polítics. Totes les persones progressives i de sentiments humanitaris poden fer còpies del citat document i recollir centenars i milers de signatures que el recolzin, fent-les arribar al Ministeria de Justícia.

Cridem a fer més amplia i constant la campanya per l'amnistia i la lluita de tot el poble contra les brutalitats policiaques i la repressió franquista.

El Comitè Central del

Partit Socialista Unificat de Catalunya
Agost del 1959

RESOLUCIO

DEL COMITE CENTRAL DEL P. S. U. DE CATALUNYA

SOBRE EL DOCUMENT DEL COMITE CENTRAL

DEL PARTIT COMUNISTA D'ESpanya

Amb motiu del XX Aniversari del final de la guerra civil, el Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya ha publicat, el primer d'abril d'enguany, un Document amb el títol: « **El balanç de vint anys de dictadura feixista, les tasques immediates de l'oposició i l'esdevenidor de la democràcia espanyola** ».

Aquest Document presenta una anàlisi profunda del període de la guerra civil del 1936-1939, de la política de la dictadura durant els vint anys de poder i de la situació actual d'Espanya. A continuació, exposa la marxa ascendent del moviment de les masses i les solucions que el Partit Comunista proposa per tal d'instaurar un règim democràtic i per avançar pacíficament cap al socialisme. El Document dóna una imatge clara dels veritables caràcters i objectius del Partit, dels seus principis ideològics i orgànics, basats en el marxisme-leninisme. El Document del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya conté els elements polítics essencials que tot comunista ha de conèixer i dominar.

El Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya considera l'esmentat Document com un material d'estudi de

la més gran importància en aquest període per a tots els militants comunistes i molt particularment per als joves militants del Partit.

El Comitè Central del P.S.U. de Catalunya invita tots els militants a estudiar-la amb atenció i encomana a totes les organitzacions del Partit que assegurin la immediata discussió col·lectiva del Document, de manera que ajudi tots els militants a assimilar-ne els seus continguts i ensenyaments. Les organitzacions del P.S.U. han de recollir les opinions dels militants i les conclusions de la discussió col·lectiva.

Tots els militants i organitzacions del Partit Socialista Unificat de Catalunya han de prendre com una de llurs principals tasques actuals la divulgació del Document i el reunir les opinions sobre el mateix dels obrers, pagesos, intel·lectuals, estudiants i altres antifranquistes de Catalunya.

El Comitè Central del

Partit Socialista Unificat de Catalunya
Agost del 1959

CARTA OBERTA ALS PARTITS I GRUPS POLITICS DE L'OPOSICIO ANTIFRANQUISTA DE CATALUNYA

El Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya, reunit els dies 8 i 9 d'agost per a examinar la situació política, les activitats del Partit i les perspectives obertes per la vaga nacional pacífica de 24 hores, considera que la coincidència de quasi tots els partits i grups polítics de l'oposició catalana entorn de la vaga nacional constitueix un progrés important vers la unitat d'acció de totes les forces oposades a la dictadura franquista.

El Comitè Central del P.S.U. de Catalunya, atent a les necessitats i a la voluntat de les masses populars, ensems que ha saludat tots els partits que han coincidit amb el P.S.U. a favor de la vaga nacional, ha acordat adreçar-los aquesta carta oberta.

Ens adreçem més particularment als partits i organitzacions següents: Moviment Socialista de Catalunya, Comitè Regional de la C.N.T., Partit Demòcrata-Cristià, Front d'Alliberament Popular, Esquerra Republicana de Catalunya, Comitè Coordinador Universitari, Moviment Catòlico-social, Nova República i Front Nacional de Catalunya. Posem a la consideració dels esmentats partits i organitzacions, així com de la classe obrera i de les masses populars de Catalunya les qüestions que s'exposen a continuació.

La descomposició del règim franquista i l'ascens poderós del moviment de masses, han posat a l'ordre del dia la substitució de la dictadura.

Els elements menys compromesos amb la minoria dominant tracten de trobar una sortida a base de la restauració monàrquica o d'una altra fórmula reaccionària que els permetès frustrar les aspiracions del poble i seguir mantenint el poder polític en mans de l'oligarquia financera.

Les forces democràtiques tenen plantejada la qüestió de defensar els veritables interessos del poble, i d'assegurar una sortida democràtica.

La política de reconciliació nacional, elaborada pels comunistes i esdevinguda patrimoni de les forces progressives i de tot el poble, ha creat condicions favorables per assegurar d'una manera pacífica la sortida democràtica.

Unicament la sortida democràtica, mitjançant la participació de les masses treballadores i populars, pot garantir en la vida del país els canvis polítics necessaris per a elevar promptament el nivell de vida del poble, redreçar l'economia del país i assegurar les llibertats polítiques.

La vibració amb què tota la població catalana estigué pendent del 18 de juny, tot i que la vaga no es produís com calia, prova que el camí marcat per les crides a la vaga nacional és comprés i volgut per les masses. Correspon als partits i grups polítics catalans d'avançar per aquest camí i crear les condicions que faran possible l'ampla incorporació del poble català a les grans accions pacífiques contra la dictadura.

Els contactes bilaterals, a base dels quals hem preparat la campanya de la

« P » i que s'han intensificat entorn de la vaga nacional, han representat un progrés important en relació al passat. La unitat d'acció aconseguida ha permès dur a terme una campanya política entorn de la vaga com no s'havia fet en els últims vint anys.

Però, en les condicions actuals de maduració del moviment de masses, la vaga nacional ha demostrat que els contactes bilaterals són insuficients. Aquesta forma d'unitat d'acció està amb retard en relació amb l'ascens del moviment d'oposició. No dona a les masses populars la confiança que les donaria l'existència d'un Comitè de Coordinació, no facilita l'agilitat que caldria a la direcció unitària del moviment i no assegura la màxima eficàcia de l'aportació de tots.

El Comitè Central del P.S.U. de Catalunya s'adreça cordialment a tots els partits i grups abans citats i els proposa la creació d'un Comitè de Coordinació — amb aquest o un altre nom — obert a totes les forces polítiques catalanes antifranquistes.

L'existència del Comitè de Coordinació faria possible l'intercanvi de punts de vista i la unitat d'acció en tot allò que coincidim avui i permetria d'elaborar un programa comú en la lluita contra la dictadura i per un règim de democràcia. Ens facilitaria ensems el confrontar punts de vista sobre mesures constructives en les que podríem coincidir també després de caiguda la dictadura.

La constitució d'un tal Comitè de Coordinació permetria de superar l'escepticisme de molta gent que no arribà a creure en la unitat d'acció assolida entorn de la vaga nacional. La creació del Comitè de Coordinació afavoriria la formació de comitès d'unitat a la base que és, essencialment, allò que va mancar el 18 de juny. D'altra banda, la creació del Comitè de Coordinació de les forces que hem coincidit a favor de la vaga nacional determinaria segurament que certs grups de dreta volguessin participar-hi també per tal d'evitar llur aïllament.

En proposar la creació del Comitè de Coordinació, el Comitè Central del P.S.U. declara la seva disposició a discutir totes les propostes de les altres forces de l'oposició catalana.

Considerem que ha arribat l'hora d'acabar amb les reticències d'alguns dirigents que es resisteixen a un acord públic amb els comunistes i s'orienten a la creació d'un Comitè de Coordinació exclouent el P.S.U. de Catalunya.

Una tal actitud manca de realisme i no es pot explicar més que com el resultat de pressions d'elements reaccionaris o d'organismes estrangers, que no tenen res a veure amb l'interès vital del poble català i del poble de tot Espanya.

Ja s'han fet molts assajos de crear pretesos organismes d'unitat catalana sense la participació del P.S.U. i tots han acabat en el fracàs, minats inevitablement per llur pròpia impotència.

En les condicions actuals d'Espanya no és possible proposar-se seriosament la lluita contra la dictadura i per una solució democràtica sense comptar amb la classe obrera i el seu partit marxista-leninista. Les masses treballadores i populars han vist sempre els comunistes al capdavant de llurs lluites i accions per les reivindicacions econòmiques i contra la dictadura i no poden tenir cap confiança en un pretès organisme d'unitat que comenci volent excloure'n els comunistes.

Alguns dirigents polítics catalans al·leguen que no es poden unir amb els comunistes en un Comitè de Coordinació degut a les diferències ideològiques existents entre ells i el P.S.U. Però, es que no hi ha cap diferència ideològica, per exemple, entre el Moviment Socialista i la C.N.I., o entre aquests i el Partit Demòcrata-Cristià?

Es natural que entre aquests partits i hagi diferències ideològiques com n'hi ha entre ells i nosaltres. Això correspon al fet que representem interessos diferents. D'altra manera no s'entendria l'existència mateixa dels partits. Però avui no es tracta d'una unitat d'acció per tals o tals realitzacions programàtiques de l'un o l'altre. Es tracta d'unitat d'acció per objectius concrets i immediats amb els quals coincidim tots i que són una necessitat vital imperiosa per a tots.

Es tracta d'unitat d'acció per aconseguir l'amnistia general i que s'acabi amb la repressió franquista i amb els odis de la guerra civil. Es tracta d'obtenir que els treballadors es puguin organitzar lliurement en sindicats de classe i defensar llurs reivindicacions i interessos, igual que les altres capes de la població. Es tracta d'una unitat d'acció per acabar pacíficament amb la dictadura i instaurar un règim democràtic que permeti la vida legal dels partits polítics, estiguin en el govern o en l'oposició. Es tracta de restablir la normalitat política del país, la seva vida democràtica basada en el respecte de les opinions dels ciutadans.

El P.S.U. considera que en vistes a aquests objectius primordials no poden haver-hi grans diferències entre els partits i grups polítics als quals proposem de formar el Comitè de Coordinació obert sense excepció a totes les forces antifranquistes.

Coïncidir i actuar units pels objectius comuns esmentats no ha d'impedir a ningú la seva pròpia acció independent ni el marcar les diferències existents entre uns i altres sempre que ho entengui convenient.

El més raonable — considerem que així ho entén la immensa majoria d'obrers i empleats, de pagesos, d'estudiants i intel·lectuals, de menestrals i botiguers, de petits i mitjans burgesos de Catalunya — no és, doncs, posar obstacles a la unitat, sinó facilitar l'acord i unir la nostra acció i la de tot el poble mitjançant la creació del Comitè de Coordinació de tots els partits i grups polítics catalans en igualtat de condicions i sense vets per a ningú.

La creació del Comitè de Coordinació, afirmant públicament la unitat d'acció dels partits i grups polítics catalans, pro-

El P.S.U. de Catalunya considera que aquests cinc punts recullen les reivindicacions essencials del poble català, comprenent les reivindicacions immediates del sentiment nacional i que també podria servir de base de discussió entre els partits catalans.

Ha arribat l'hora de convertir en realitat pràctica les ànsies d'unitat de les masses treballadores i populars. El P.S.U. no escatimarà cap esforç per assolir-la i espera que els altres partits i grups catalans de l'oposició estiguin animats pel mateix esperit.

Davant l'agreujament que l'anomenat pla d'estabilització significarà en les ja difícils condicions de vida de les masses treballadores i populars, el P.S.U. de Catalunya ha de redobtar els esforços per la mobilització, la unitat i l'organització de la classe obrera i les altres capes de la població en defensa de llurs interessos i reivindicacions.

La classe obrera ha d'intensificar la lluita per les reivindicacions econòmiques aprovades pel III Congrés de Treballadors, principalment pel salari mínim vital per jornada de 8 hores, amb escala mòbil; pel subsidi d'atur forçós i per igual salari a treball igual.

La lluita per un salari mínim vital amb escala mòbil per 8 hores de treball ha de ser el front fonamental en ordre a les reivindicacions. El salari mínim vital assegurarà el necessari per viure a l'obrer menys qualificat i l'escala mòbil el defensarà contra les possibles puges de preus.

La lluita per una assegurança d'atur forçós adquireix una major i més immediata importància. Avui existeixen ja desenes de milers d'obres en atur parcial i l'atur total és una amenaça que s'està convertint en realitat. El subsidi d'atur forçós que el Govern ha establert en alguna indústria és netament insuficient. Cal obtenir un veritable subsidi d'atur, de duració limitada, és a dir, que sigui pagat tot el temps que duri l'atur forçós i que permeti atendre les necessitats vitals d'una família treballadora.

Els treballadors s'han d'oposar als acomiadaments i han d'elaborar propostes d'un veritable subsidi d'atur forçós elevat-les als sindicats i lluitant per llur aplicació. Ensenms cal preparar-se a utilitzar formes d'acció paral·leles extra-legals, com oposar-se al tancament de fàbriques, organitzar manifestacions d'obres en atur forçós, de llurs mullers i fills davant de les autoritats, dels sindicats i a les barriades, així com totes altres formes de pressió sobre el govern.

La reivindicació d'a treball igual salari igual per a les dones i els joves pren una extraordinària actualitat en època de crisi com la que vivim.

Aquestes reivindicacions constitueixen una plataforma de lluita legal i uneixen l'acció dels treballadors de tot Espanya en un front comú.

Al mateix temps s'ha d'estimular la lluita contra l'empitjorament de les condicions de treball i de vida que els convenis col·lectius representen en molts casos;

contra els intents d'intensificar l'explotació dels treballadors a base de « sistemes de productivitat » inhumans; contra la supressió de primes i altres remuneracions.

En la defensa de les reivindicacions cal aprofitar al màxim les possibilitats legals per a mobilitzar el conjunt dels treballadors de cada lloc de treball i de cada rama industrial, lluitant ensems per la democratització dels sindicats.

L'organització de les lluites que s'apropen, grans i petites, ha de fonamentar-se en la unitat. La creació a la base de llaços d'unió amb els treballadors d'altres tendències i sense partit és una de les tasques centrals dels comunistes en cada lloc de treball.

Per a forjar aquesta unitat, cal recolzar en les múltiples accions diàries que es produeixen en fàbriques i tallers, accions que en un futur immediat van a prendre proporcions desconegudes fins ara.

Els enllaços sindicals, els membres dels jurats d'empresa i els obrers d'avantguarda, sense distinció de tendències, han d'encapçalar aquestes lluites recolzats i sostinguts per tots els treballadors i constituir sobre la marxa comitès unitaris que han de ser instruments d'organització de la classe obrera i de direcció del seu combat unit.

Aquest comitès unitaris no s'han de limitar a una empresa. Cal buscar els enllaços, els jurats d'empresa i els obrers avançats d'altres empreses del ram d'indústria o de la localitat i crear òrgans de relació entre si. D'aquesta manera s'anirà foriant una oposició sindical que podrà preparar grans accions dels treballadors. Aquesta oposició sindical pot ensems ser la base dels futurs sindicats de classe unitaris dels treballadors.

Els comunistes han d'organitzar les protestes de les masses del camp, dedicant més atenció a les reivindicacions dels jornaleros agrícoles per millors salaris i dels pagesos en general contra els impostos i contribucions, per l'adquisició d'adobs i altres articles a preus assequibles, per la venda dels productes agrícoles a preus remuneradors, i altres. Cal tenir en compte que les conseqüències del pla d'estabilització exacerbaran el descontent de la pagesia i la impulsaran a lluitar més intensament contra la dictadura.

La via principal d'acció al camp segueix essent la utilització de les germandats, sindicats, cooperatives, etc. Cal vencer la resistència — d'altra banda justificada — de nombre de pagesos i jornaleros agrícoles a actuar en les germandats.

Allò que han realitzat els obrers en els sindicats verticals ha de servir d'exemple als pagesos per tal d'aprofitar les possibilitats legals que presenten les germandats i altres organismes per a la defensa de llurs reivindicacions.

Els comunistes de les zones rurals han d'estar amatents a totes les manifestacions de descontent per a impulsar-les i convertir-les en protestes col·lectives contra la dictadura i a favor d'una sortida democràtica. Així es prepararan les condicions per una més ampla participació de les

masses camperoles a les pròximes grans accions de la classe obrera i de tot el poble.

★

Els estudiants catalans, en el nou curs que comença han de consolidar i ampliar les posicions assolides en el curs anterior. Les formes de lluita legal emprades fins ara han de mantenir-se i ampliar-se amb altres noves que han de sorgir de la pròpia iniciativa. Reforçar i aixamplar la unitat assolida en el Comitè Coordinador Universitari ha de ser una preocupació permanent dels estudiants d'avantguarda de cara a noves protestes i accions contra la dictadura.

La tasca més important dels estudiants comunistes és aconseguir la incorporació a la lluita de la gran massa universitària, fonent-la en l'acció amb els sectors d'avantguarda. Per això cal centrar l'atenció principal en la defensa de les reivindicacions dels estudiants i en la lluita per la democratització del S.E.U. i de tota la vida universitària i cultural.

Consolidar els lligams que uneixen estudiants i professors i enfortir els vincles entre els estudiants i els treballadors són tasques d'una gran importància, que contribuiran a reforçar l'aportació dels estudiants a la lluita general del poble per la llibertat i la democràcia.

★

L'aportació dels intel·lectuals catalans al moviment de masses és molt valuosa. Els intel·lectuals tenen millors possibilitats que altres grups socials per a realitzar una activitat oberta contra diferents aspectes de la política oficial.

Els intel·lectuals poden desenrotllar obertament, mitjançant la premsa, l'art, el llibre, la lluita per la pau i la coexistència pacífica, per la prohibició de les armes atòmiques i pel desarmament en general, així com per l'amnistia, per la llibertat de creació artística i literària i pel lliure ús de la llengua catalana i altres reivindicacions democràtiques.

Els intel·lectuals poden aprofitar amb més intensitat que fins ara els cercles culturals i artístics, els col·legis professionals, els centres d'estudi i altres medis d'agrupar-se per a participar més activament a les tasques generals de tota l'oposició.

★

Els empleats i funcionaris, els dependents de comerç, els menestrals, pateixen també les conseqüències de la política franquista. Els comunistes que actuen en aquests medis s'han d'esforçar per formular llurs reivindicacions i denunciar públicament l'explotació i les arbitriarietats de les quals són objecte en la situació actual.

Utilitzant els sindicats, gremis i centres posant en joc totes les possibilitats legals es pot impulsar un ampli moviment encapçalat pels elements més decidits i consci-

ents que vagi convertint el descontent existent en aquestes capes en acció contra la dictadura.

★

La burgesia no monopolista, portada a la ruïna per la política econòmica del règim s'incorpora cada dia amb més arduesa al moviment general antifranquista. Els militants del P.S.U., conjuntament amb tots els elements antifranquistes d'aquesta capa de la població, hem d'esforçar-nos per a fer-li comprendre que el seu esdevenidor immediat està lligat al triomf de les forces democràtiques.

El P.S.U. ha de recolzar les reivindicacions antifranquistes i antimonopolistes de la burgesia nacional, ajudar-la a organitzar l'acció en la defensa de les esmentades reivindicacions i estimular-la a crear una forta oposició democràtica en les cambres i altres corporacions econòmiques.

★

El sentiment nacional català adquireix cada dia més força. La classe obrera i les altres forces d'oposició han de fer de manera que el sentiment nacional de les masses populars contribueixi a impulsar la lluita contra la dictadura.

Els intel·lectuals catalans, els estudiants, les associacions culturals, folklòriques, artístiques i recreatives, lluitant pel dret d'expressar-se en català en reunions i conferències, per publicar revistes i periòdics en l'idioma vernacle, poden dreçar el sentiment nacional contra les prohibicions i limitacions de la dictadura i, ensems que obligar aquesta a algunes concessions, orientar el sentiment nacional com una força activa més en la lluita per la democràcia.

★

Els membres de les forces armades — de l'Exèrcit i d'ordre públic — han de ser objecte d'atenció particular, puix que també ells pateixen de la política del franquisme i no són insensibles als anhels de llibertat i progrés de tot el poble. Cal acostar-se a ells i explicar-los quins són els veritables objectius de l'oposició antifranquista que, com ha estat dit, no lluita contra ells, sinó contra la dictadura i les seves camarilles.

6 En tot aquest període ha adquirit una gran extensió la lluita contra les tortures i il·legalitats policiaques, contra les jurisdiccions especials: per l'ajut als presos i llurs famílies i per l'amnistia general per als presos i exiliats polítics.

Els detinguts per les vaques de març del 1958, encapçalats pel membre del nostre Comitè Executiu, camarada Miquel Nuñez, els que ho han estat per altres accions

posteriors i, darrerament, per la vaga nacional, han pogut comptar amb la força i el caliu de la solidaritat nacional i internacional.

Els empresonats amb motiu de la vaga nacional, de Catalunya, Madrid, València i altres indrets de tot Espanya, han començat a ser jutjats per Consells de Guerra Sumaríssims.

Un d'aquests dies s'ha de veure a Madrid el Consell de Guerra contra el camarada Simon Sanchez Montero, membre del Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya, la conducta del qual davant de la policia omple d'orgull tots els comunistes.

El Comitè Central del P.S.U. de Catalunya demana a tots els militants i a tots els antifranquistes d'impulsar la protesta contra les jurisdiccions especials, en defensa del camarada Sanchez Montero i de tots els que estan amenaçats de passar davant de Consells de Guerra.

El Document adreçat fa poc temps al Ministre de Justícia, signat pels més prestigiosos intel·lectuals de tot Espanya i demanant l'amnistia total per als presos i exiliats polítics, constitueix una requisitòria pública contra la política repressiva del règim. Cal reproduir el text d'aquest Document en centenars i milers d'exemplars, recollir les signatures de tots els antifranquistes, de totes les persones de sentiments humanitaris, i enviar-les al Ministre de Justícia.

La campanya nacional per l'amnistia afavorirà la reconciliació nacional dels espanyols i crearà les condicions per la convivència ciutadana basada en un règim de llibertat i democràcia.

7 El Partit ha donat en aquest període un important salt endavant en el seu enfortiment orgànic i polític. El P.S.U. ha estat el principal organitzador i dirigent de les accions de masses que s'han realitzat a Catalunya. Els seus esforços en el terreny de la unitat han influït decisivament en els èxits aconseguits. Els seus prestigi i influència s'han crescut entre la classe obrera i les altres capes de la població que consideren amb simpatia i admiració les activitats dels P.S.U.

En la campanya menada entorn de la vaga nacional, milers de simpatitzants comunistes han actuat com a veritables militants. S'ha posat de manifest que les forces reals del Partit estan molt pel damunt de les seves forces organitzades.

Això planteja la necessitat de realitzar un viratge en el treball d'organització, amb el fi d'organitzar en el Partit aquests milers de simpatitzants. Cal que el Partit tinguí organitzacions en cada lloc de treball, en cada poble, en cada barri, en cada centre d'ensenyament, associació cultural, recreativa o deportiva.

Els militants i grups del Partit que fins ara han estat treballant aïlladament han de lligar-se als organismes regulars del Partit. L'establiment d'aquests lligams orgànics augmentarà considerablement l'eficàcia de les nostres forces.

L'esforç fonamental per enfortir i estendre l'organització del Partit s'ha de centrar vers la joventut. Atreure milers de joves al Partit és la principal de les nostres

tasques d'organització. Al costat de cada organització de base del Partit, s'ha de crear un grup de joves comunistes amb la missió d'orientar la joventut i de guanyar-la a la lluita activa contra la dictadura.

Les organitzacions del Partit han de crear també grups de dones, amb un criteri flexible que faciliti fins i tot la participació en aquests grups de dones simpatitzants.

Les tasques de recrutament, de creació de noves organitzacions del Partit per tot arreu, de formació de grups de joves i de dones no ha de ser obra exclusiva dels organismes regulars del Partit. Tots els militants i organitzacions, encara que els mateixos no estiguin en relació directa amb el Comitè Central, han de considerar l'esmentada tasca com a pròpia.

La forma fonamental d'organització del Partit és la cèl·lula d'empresa. Els principals esforços dels distints organismes i dels militants del Partit han de tendir a la constitució de cèl·lules en les grans fàbriques i empreses, en tots els llocs de treball. Però també cal que l'organització del Partit aparegui i es desenrotlli en les barriades, en les organitzacions de masses i altres llocs semblants.

Una tasca important és la multiplicació i l'enfortiment de Comitès del Partit en totes les ciutats i pobles de Catalunya, en les barriades i altres llocs de concentració de la població de les grans ciutats.

El viratge en el treball d'organització exigeix també la superació del practicisme que les dificultats de la clandestinitat han desenrotllat en alguns comitès del Partit. Els comitès han de ser organismes de direcció política que col·loquin en el primer pla de llurs activitats l'estudi dels problemes que afecten la població de llur radi d'acció respectiu i que elaborin les solucions que més puguin contribuir a impulsar les lluites parcials a cada lloc i el moviment de masses en general.

El Document publicat pel Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya amb motiu del vintè aniversari de la guerra civil ha de ser considerat com un material fonamental d'estudi per tots els membres del Partit i, en particular, pels joves militants. Les cèl·lules i tots els organismes del Partit han de dedicar una atenció especial a preparar una bona discussió del Document citat.

Es un deure permanent dels comunistes l'estudiar i compenetrar-se amb la política del Partit i elevar el nivell de formació marxista-leninista. Les grans tasques que hem de realitzar exigeixen un màxim esforç en aquest sentit.

Tot indica que ens atancem al final de la dictadura.

El P.S.U. de Catalunya, estretament unit amb el Partit Comunista d'Espanya farà tot el que d'ell depèn per arribar a la unitat d'acció de totes les forces polítiques de l'oposició antifranquista. No escatimarà cap esforç per unir les masses treballadores i populars en la lluita per llurs reivindicacions econòmiques i polítiques, per crear les condicions que faran possibles les pròximes grans accions i la vana nacional, que han d'acabar amb el franquisme i obrir pas a un règim de llibertat i progrés.

**El Comitè Central del
Partit Socialista Unificat de Catalunya**
Agost del 1959.